

flaget, er, at man ved at nævne og fremhæve i en særlig Paragraf en saadan enkelt Handling let bevirker, at man saa tror, at andre Handlinger, som ere lige saa lidt tilladelige, og som kunne medføre en lige saa stor Fare for Stridsmagten, ikke ere strafbare, fordi de ikke ere udtrykkelig nævnte i Straffeloven. Jeg skal ikke her indlade mig paa at opstille Exempler paa, hvilke andre Forhold af lignende Art der kunde være Tale om, men det er utvivlsomt, at saadanne maa kunne findes. Det er ikke alene ved at alarmere med Signal, at der kan opstaa Uorden; deromte i en Hær kan ske paa flere Maader, og jeg tror i ethvert Fald ikke, at det er nødvendigt at indsette en saadan ny Paragraf. — Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 47 til § 80, da skal jeg ikke indvende Noget imod den foreslaaede Udeladelse af Ordene „til Lands og til Vands“. Paragrafen vil da komme til at lyde saaledes: „Den, som i den Hensigt ganske at unddrage sig fra den ham paahvilende Militærtjeneste eller fra Tjeneste under et vist Logt, undviger, skjuler sig“ o. s. v. Spørgsmaalet bliver blot, hvad jeg allerede tillod mig at udtale ved Forslagets første Behandling, om den almindelige Sprogbevidsthed ret opfatter Ordet „Logt“. Ved „Logt“ har man tidligere i Almindelighed forstaaet et Logt til Søs, en Expedition til Søs, hvorimod en Expedition til Lands snarere er blevet kaldet et Log. Jeg skal imidlertid indrømme, at med Vædringsforslaget eller uden Vædringsforslaget er Udtrykket ikke heldigt; thi de strafbare Gjerninger, som Paragrafen tilfigter at ramme, ere ikke tydelig betegnede. Udeladelse fra Indkaldelse til Dvælse ved en Reserverbataillon er strafbar efter denne Paragraf; men det vil dog ikke forekomme Folk naturligt at kalde en Reserverbataillons Dvælse et Logt. Det er ikke noget heldigt Udtryk. — Jeg kommer nu til Vædringsforslagene til § 81. Det forekom mig, da jeg gjennemlæste Udvalgets Betænkning og de stillede Vædringsforslag, at Udvalget nødvendigt maatte have misforstaaet Paragrafen. Stillingen er bleven mig noget klarere ved de Udtalelser, der i Dag ere faldne saavel fra det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) som fra det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Nimestrad). § 81 angaar, saaledes som omtalt af det ærede Medlem for Helsingør, de Børnepligtige, som allerede have tiltraadt Krigstjenesten, altsaa ere bleven Soldater; men jeg skal indrømme, at ved Paragrafens Affattelse er der kommet Noget ind, som rimeligvis er vildeblende, idet der staar: „Naar udfærene Børnepligtige, der midlertidig ere bleven hjemsendte eller have Orlov fra Krigstjenesten“. . . thi hvad vil det sige: „midlertidig Hjemsendelse“? Vi have Hjemsendelser efter Hærens Bestemmelser; de skulle finde Sted, og der paahviler da det hjemsendte Mandskab en Forpligtelse til at møde til yderligere Hænsjøring. Man kan saaledes paa en vis

Maade sige, at Folkene ere „midlertidig hjemsendte“, men at være midlertidig hjemsendt eller have Orlov, kan man ogsaa paa den anden Side paaflaa, falde omtrent sammen. Jeg tror, at Paragrafen vil faae en heldig Affattelse, naar det under Nr. 49 af et æret Medlem stillede Vædringsforslag om at udtage Ordet „midlertidig“ vedtages. At Rømningsstraffen maa anvendes paa Børnepligtige, som undlade at give Møde efter Indkaldelse, ligger klart i Lovforslagets Affattelse, og det fremgaar ogsaa af Motiverne til § 81, hvor det udtales, at den første Bestemmelse af Paragrafen er i Overensstemmelse med Krigsartikelbrevet af 29de Juli 1756 for Landtjenesten ved Spetaten og Plafat af 20de Oktober 1818, hvorefter „den Soldat, der modvillig udebliver fra Regiments-Samlingerne, skal stilles for Forhør og Krigsret og straffes som for Desertion.“ Jeg maa meget stærkt tilraade det høie Thing at holde §§ 81 og 97 hver for sig saaledes, at § 81 kun kommer til at omfatte det Mandskab, som allerede er Soldater, medens § 97 kommer til at omfatte det børnepligtige Mandskab, som endnu ikke er blevet taget til Tjeneste, og dette vil fuldkommen tilfredsstillende naas, naar man, som sagt, vedtager Vædringsforslaget under Nr. 49. — Jeg veed ikke, om det ærede Medlem for Helsingør nærmere motiverede sit Vædringsforslag under Nr. 50; har han gjort det, har jeg overhørt det. Jeg veed saaledes ikke, hvorfor det ærede Medlem har foreslaaet „Krigstjenesten“ rettet til „Militærtjenesten“, men jeg ser dog ikke for Diebliffet nogen Grund til at reise nogen Modstand mod den foreslaaede Forandring. — Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds tiltraadte jo, saavidt jeg forstod ham, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Helsingør, og kom ved denne Leilighed til at anstille en Sammenligning mellem Straffene for Rømning og for Udelivelse fra Indkaldelse til Krigstjeneste. Han udtalte, at Straffene omtrent være de samme for begge Forseelser. Deri kan jeg nu ikke give det ærede Medlem Ret; thi for blot at holde os til Fredstid — for ikke at tale om Krigstid — er det i § 83 bestemt, at Straffen for Rømning første Gang er Fængsel „dog ikke under simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage“, medens det i § 97 kun hedder, at „den Børnepligtige, der er tilsagt til at møde paa et bestemt Sted for at indtræde i Krigsmagten, men uden lovlig Grund undlader at efterkomme saadan Befaling i rette Tid og for denne Forseelse bliver tiltalt ved militær Ret, straffes med Fængsel“. Der er altsaa den store Forskiel, at der for Rømning er sat en Minimumsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens den Fængselstraf, der er sat for Udelivelse fra Indkaldelse, kan indømmes for kortere Tid og under en mindre streng Form. Det ærede Medlem kom ved samme Leilighed til at omtale den store Overensstemmelse,